

vel kan være Tale om ved dette Lovforslag at opnaa noget Væsentligt, men jeg haaber dog, at det vil blive gjort til Gjenstand for en Undersøgelse, saaledes at man i et Udvalg kunde faae Leilighed til at antyde, hvorledes man opfatter Forholdet, og hvorledes man i sin Tid maatte kunne gennemføre en tilfredsstillende Ordning. Det er egentlig det Væsentligste, jeg har at sige om selve Lovforslaget, men naar et æret Medlem, den ærede 1ste Landsthingsmand for 10de Kreds (Sessen) saa særlig har dvælet ved, hvorledes man skulde søge Fyldestgjærelse for den Lettelse, man mulig kunde komme til paa det Skatteomraade, her er Tale om, tror jeg rigtig nok, at han i større Omfang, end der ved nærværende Leilighed var Anledning til, dvælede ved dette Spørgsmaals Historie, og da navnlig ved Brændevinsbestatningen. Det ærede Medlem betegnede dem, der besatte sig med Brændevinsbrænderiet, som Spiritister. Jeg veed nu ikke, om dette Navn, Spiritister, ikke snarest maatte tillægges dem, der have Syner, som Virkeligheden ikke saa aldeles stadfæster, og som saadan tror jeg virkelig, at det ærede Medlem i højere Grad vil kvalificere sig til denne Betegnelse end vi, der drive en saadan Virksomhed. Hvad særlig Spørgsmaalet angaar om en Forhøjelse af den Afgift, hvorom det ærede Medlem talte, ville ærede Medlemmer kunne erindre, — det maa maaske være mig tilladt at dvæle noget ved dette Spørgsmaal — at, da denne Sag for 8 Aar siden var til Behandling, var det saa uendelig langt fra, at jeg modsatte mig en Forhøjelse af Afgiften, at jeg kun modsatte mig, og det med Rette efter det store Kjendskab, jeg havde til dette Forhold, at man valgte en Norm for Bestatningen, der var uholdbar, idet man valgte at udvinde, hvorledes Afgiften skulde være ved at benytte et Apparat, der endnu ingen Steder havde fundet Anerkjendelse for at være betryggende; det er snarere villedende end veiledende. Jeg skal dog benytte denne Leilighed til at sige, at med Hensyn til denne Bestatning, er der Noget, man kan betegne som en Mythe, skjøndt det formentlig skal være flaaet fast som noget absolut Rigtigt. Man vil gjøre gjældende, at, saaledes som Spiritusfabrikationen nu drives, drives den paa den Maade, at Enkelte ved Hjælp af større Forbedringer opnaa større Resultater, medens Andre, som have mangelfulde Keskaber, opnaa meget mindre. Faktum er imidlertid dette, at Resultatet i begge Tilfælde nærmer sig saa uendelig meget til det Samme. Allerede for 8 Aar siden, da Spørgsmaalet forelaa, søgte jeg Oplysning paa de Steder, hvor man havde de mangelfulde Apparater, og jeg kom til den Erkjendelse, at Resultatet tilnærmelsesvis var det samme i de store som i de mindre Brænderier. Det var den Giendommelighed, som jeg fik frem dengang, og som den daværende Finanzminister ikke kunde modsig; han maatte selv erkjende det. Det, som

for mig med Hensyn til denne Bestatning i det Hele taget er aldeles forkastelig, er den pinlige Kontrol, som Sværtsættelsen af en Udbyttebestatning vil føre med sig. Hele dette Spørgsmaal om Udbyttebestatning hviler efter min fulde Overbevisning paa Forudsætninger, der ikke holde Stik. Hele Bevægelsen reiste sig fra en lille Kreds af Brænderidrivende. Disse Sidstes Antal er vel ca. 250, hvoraf en lille Kreds af dem driver Gjerfabrikation. Gjerfabrikanterne have nu troet, at det vilde være i deres Interesse, om de kunde opnaa den Bestatningsmaade, hvorom det ærede Medlem derovre talte. De Herrere glemme imidlertid aldeles, at de, idet de kaste den nuværende Tilstand overende, skabe en Tilstand, der for dem vil være langt uheldigere end den, hvorpaa de nu befinde sig. Nu hviler det Hele paa en gennem Tiden og ved Forholdene fastnet Grund, saaledes at Gjerfabrikationen finder Sted i et saadant Omfang, som Landets Behov kræver. Vil man gaa over til Udbyttebestatningen, ville Alle kaste sig over den Virksomhed, og det bliver et helt Kaos; man omstyrter, man ombygger ikke, men man skader. Denne lille Digression har jeg tilladt mig. — Med Hensyn til Lovforslaget, som det foreligger, gjentager jeg, at det er aabenbart, at den deri omhandlede Skat liber af Mangler; men jeg tror ikke, at det i nærværende Dieblit er muligt at reformere paa dette Omraade; det maa være forbeholdt en senere Tid. Jeg haaber imidlertid, at der i Udvalget vil blive givet Leilighed til at give en fuldstændig Betænkning over disse Forhold.

Formanden: Der er Intet at erindre imod, at der ved denne Leilighed ses hen til Brændevinsbestatningen, og at denne kommer under Omtale; men det vil ikke være rigtigt at fordybe sig saa meget i dette Spørgsmaal, at man kommer ind paa de forskellige Bestatningsmaader i saa Henseende. Dette er ikke en Grindring med Hensyn til, hvad der er sagt, men med Hensyn til, hvad der senere kunde blive sagt.

Bloug: Jeg maa tilstaa, at den sagtyndige Kritik, som de to ærede første Talere have anvendt paa nærværende Lovforslag, ikke for mig har haft noget sædeles Overbevisende. Jeg kan ikke paa nogen Maade indrømme dem, at der kan være nogen Lovl om, hvorpaa Skibsafgiften falder. I det Dieblit den falder paa bestuuet Num og ikke paa tomt Num, falder den paa de Barer, der ligge i det bestuvede Num, og det er da en given Sag, at den, der kjøber Barerne, ogsaa betaler Staten. Derom kan der fornøftigvis slet ikke være nogen Lovl. (Sø!). Ligejaaligt finder jeg, at de ærede Herrere have afkrævet de andre Grunde, som fra Videnskabens Standpunkt ere anførte for denne Afgifts Skadelighed. Skulle vi tale om Autoriteter, er det for mig en meget